

května 1861) a že mu nebyl přiznán pevný služební plat jako zaměstnanci trvale ustanovenému, nýbrž jen denní mzda 40 Kč a že k trvalé úpravě jeho služebního poměru došlo teprve dne 21. března 1926, kdy byl sice podřaděn předpisům kolektivní smlouvy, avšak zase jen s úchylykami zvláště ujednanými, zejména ve příčině zařazení jako provisorní manipulační úředník do platové skupiny III/2 s platem 1.031 Kč a s účinností od 1. listopadu 1925, při čemž mu byla započtena jen dvě služební léta a výslovně stanoveno, že má nárok jen na t. zv. přídavek »svobodných« — nikoli zaměstnanců ženatých. Skutkový předpoklad žaloby, že žalobci příslušely již od 21. března 1926 požitky »ženatého«, byl vyvrácen zjištěným zvláštním ujednáním, jímž mu byl přiznán jen přídavek svobodných.

Čís. 11823.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Za řízení o vyrovnání veřejné obchodní společnosti jest přípustná exekuce na soukromé jmění společníků pro pohledávky za veřejnou společností, za něž veřejní společníci osobně ručí.

Ustanovení § 13, odstavec druhý, vyr. ř. nelze tu použítí.

(Rozh. ze dne 7. července 1932, R I 425/32.)

Soud první stolice povolil exekuci proti veřejné společnosti Almě R-ové, ač o jmění veřejné obchodní společnosti Alma R. a spol. bylo zahájeno vyrovnání. Rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto o jmění veřejné obchodní společnosti Alma R. a spol. bylo zahájeno vyrovnací řízení a vzhledem k předpisu § 13 (2) vyrovn. řádu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jakž vyplývá z § 61 odstavec (2) a (3) platného vyr. ř. nemá zahájení vyrovnacího řízení o jmění veřejné obchodní společnosti v zápětí zahájení vyrovnacího řízení o jmění společníků a zůstává vyrovnacím dlužníkem ve smyslu § 12 vyr. ř. jen veřejná obchodní společnost, nikoliv jednotliví společníci. Je proto za vyrovnacího řízení veřejné obchodní společnosti exekuce na soukromé jmění společníků přípustná. Tak bylo vysloveno v rozhodnutích čís. 2523, 2708, 3183 a 5408 sb. n. s., jež nedoznala změny ani za účinnosti nynějšího vyrovnacího řádu, poněvadž příslušná ustanovení tohoto vyr. ř. se kryjí s §§ 61 druhý odstavec, a 60 druhý odstavec a § 10 bývalého vyr. ř. Zahájení vyrovnacího řízení o jmění veřejné společnosti Alma R. a spol. není proto na závadu, by proti veřejné společnosti Almě R-ové nebyly vedeny exekuce pro pohledávky veřejné společnosti, za něž Alma R-ová jako veřejná společnost osobně ručí. Jaký vliv bude mít podle § 61 odstavec (3) vyr. ř. případné potvrzení vyrovnacího řízení veřejné společnosti na závazek Almy R-ové co se týče pohledávky, pro niž se exekuce vede, nelze řešiti v nynějším exekučním řízení. Ustanovení § 13 odstavec (2) vyr. ř., o něž se usnesení rekursního soudu také opírá a podle něhož vyrovnávací komisař odložil exekuci, se na souzený případ nehodí, po-

něvadž odložiti lze jen vnucený prodej dlužníkových věcí a v souzeném případě nejde ani o vnucený prodej ani o prodej dlužníkových věcí (veřejné obchodní společnosti), nýbrž o zástavní právo a to proti třetí osobě (veřejnému společníku), jež není ve vyrovnacím řízení.

Čís. 11824.

Honební zákon pro Čechy (zákon ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy).

Zrušovací stížnost proti výroku smluvčího honebního soudu (§ 46 zák.) jest omezena jen na formální stránku řízení a výroku smluvčího soudu a jest se soudu jen po této stránce zabývatí s výrokem smluvčího soudu.

Otázka, zda škoda nastala při výkonu honby, jest otázkou věcné opodstatněnosti nároku souzeného smluvčím soudem.

Smluvčí soud není povolán jen k tomu, by určil výši škody, o které jest mezi stranami nesporno nebo jinak (na příklad sporem) bylo již uznáno, že jde o škodu honbou nebo zvěří způsobenou, nýbrž rozhodne, nedojde-li mezi stranami k narovnání, i o tom, zda se má dáti náhrada a jaká, tedy nejen o výši škody, nýbrž i o tom, zda náhrada přísluší (zda škoda jest škodou způsobenou honbou nebo zvěří).

(Rozh. ze dne 7. července 1932, R I 533/32.)

Soud první stolice vyhověl zmateční stížnosti pachtýře honitby v Čechách a zrušil výrok rozhodčího soudu honebního společenstva z důvodu, že nejde o škodu způsobenou honbou. Rekursní soud zamítl zmateční stížnost. Důvody: Napadeným usnesením byl rozhodčí výrok rozhodčího soudu honebního společenstva zrušen z důvodu, že nejde o škodu způsobenou honbou, poněvadž výslech stran vynesl na jevo, že poškození na stromech bylo způsobeno poplašnou střelbou proti škůdcům stromů a že se také rozhodci o tom neshodli, že tedy věc bylo rozhodnouti v řádném řízení soudním. O odškodnění nároků, vzniklých utrpěnými škodami, honbou a zvěří, jest rozhodnouti podle § 45 honebního zákona, nebylo-li určeno nic jiného, dohodou stran, před rozhodčím soudem, zřízeným k tomuto účelu. Řízení jest upraveno v § 46 velice nedostatečně. Rozhodování tohoto rozhodčího soudu jest skoro suverenní, poněvadž není upraveno (Pražák Právník 1900 str. 347). Napadati rozhodčí výrok připouští se jen pro nedodržení předpisů zákona honebního, tedy jen pro vady formelní, nikdy však pro materiální nezákonnost, poněvadž zákon nedal materiálně právní předpisy pro vyměřování škody. Povážlivost materiální neodporovatelnosti nálezu smluvčího soudu záleží právě v tom, že procesní předpis § 46 honebního zákona jest velice chudý; stačí, když se škoda vyšetří na místě samém, když se vrchní rozsudí pokusí o smír a když soudci rozhodnou v mezích obapolných návrhů stran, které se nedohodly. Avšak předpisy §§ 45, 46 zákona honebního nebyly zrušeny civilním řádem soudním, pokud jde o zmateční stížnost (Hoetzl Slovník veřejného práva československého I. 734, Gl. U. n. ř. 1847). Rekursní soud dospívá proto k názoru, že zmateční stížnost podle § 46 hon. zák.